

Ίζαμπελ ΑΣΝΤΑΟΥΝ

Το μόνο που λαχταρούσε ήταν
η συγχώρηση της αδελφής της...

η μικρή αδελφή

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LITTLE SISTER
Από τις Εκδόσεις Τραπεζε, Λονδίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μικρή αδελφή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Isabel Ashdown
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Isabel Ashdown, 2017

© Εξωφύλλου: www.blacksheep-uk.com

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Καλύβια: Julie Edwards/Alamy Stock Photo,
Κορίτσια: Katarina Gondova

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2762-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2763-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Ίζαμπελ
ΑΣΝΤΑΟΥΝ

η μικρή
αδελφή

*Μετάφραση:
Αναστασία Δεληγιάνη*

Για την αδελφή μου Μπεκ, με αγάπη

«Αυτός που είναι επιπόλαιος με την αλήθεια μικρών ζητημάτων
δεν είναι αξιόπιστος σε σημαντικά ζητήματα».

Άλμπερτ Αϊνστάιν

Πρόλογος

Ησουν τέλεια· αφεγάδιαστη. Αθώα από κάθε άσχημη σκέψη, εξέπεμπες από μέσα σου ένα φως σαν του ήλιου. Έδινες νόημα στα πάντα και μ' εσένα μέσα του ο κόσμος μου είχε γίνει ένα πιο ζεστό μέρος. Μέχρι που πήγα και τα χάλασα όλα.

Το σπίτι ήταν σιωπηλό και για λίγο ήμασταν εγώ κι εσύ, μόνες, χωρίς τους περισπασμούς και τον θόρυβο των άλλων να αναστατώνουν τη γαλήνη μας. Ήσουν ξεχωριστή και απ' την πρώτη στιγμή που σε κράτησα ήξερα πως γεννήθηκε μεταξύ μας ένας δεσμός που ποτέ δε θα μπορούσε να εξηγηθεί με απλά λόγια ή να σπάσει εύκολα. Όλοι έλεγαν πως σε κακομάθαινα, πως έπρεπε να σταματήσω να σου κάνω όλα αυτά τα μικροδωράκια. Αντίθετα, να ξόδευα τα χρήματά μου για τον εαυτό μου. Δεν κατάβαιναν όμως πως το μόνο που πραγματικά ήθελα ήταν να σε κάνω ευτυχισμένη. Και να σε προστατεύω. Εκείνο το απόγευμα καθόμουν στον καναπέ ώρες ατέλειωτες κι ατένιζα με απλανές βλέμμα τη βουβή δράση στην οθόνη της τηλεόρασης, επιθυμώντας να ξυπνήσεις για λίγο για να μπορώ να γεμίσω τα μάτια μου με την αγάπη σου, να νιώσω τον καθησυχαστικό χτύπο της καρδούλας σου πάνω στη δική μου.

«Προσπάθησε να μην την ξυπνήσεις», μου είχε πει ο Τζέιμς ενώ έφευγαν για τη γιορτή τους, νωρίτερα το ίδιο απόγευμα, ντυμένοι με τα καλά τους, δείχνοντας ένα εντυπωσιακό ζευγάρι. «Ρίχνε απλώς καμιά ματιά τότε τότε – όμως, αν ξυπνήσει,

μην τη σηκώσεις αμέσως! Αν την αφήσεις έτσι μερικά λεπτά, θα την ξαναπάρει ο ύπνος». Την είδα στην εξώπορτα να κουμπώνει το κομψό της καμηλό παλτό και να του ψιθυρίζει κάτι, κι εκείνος επέστρεψε βιαστικά μ' ένα κουτί σοκολατάκια που το έριξε πάνω στο τραπεζάκι προς το μέρος μου. «Τα τυχερά του μπέιμπι σίτινγκ!» είπε και, τσεκάροντας την εικόνα του στον καθρέφτη πάνω στο ράφι του τζακιού για μια τελευταία φορά, βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο έξω στη νύχτα.

Κατά κάποιον τρόπο είχα την αίσθηση πως είχαν περάσει ώρες, όμως μέχρι τότε είχα αρχίσει να νιώθω παράξενα και μου ήταν δύσκολο να καταλάβω αν είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου, όπως μου συνέβαινε κάθε τόσο. Το ρολόι έδειχνε μία ταξήμερώματα, όμως δεν μπορεί να πήγαινε σωστά, ε; Σίγουρα δεν καθόμουν μόνη μου εδώ τόσο πολλή ώρα! Ήμουν βέβαιη πως σε είχα ακούσει να φωνάζεις και, παρόλο που θυμόμουν τα λόγια του μπαμπά σου και ήξερα πως δεν έπρεπε ακόμη να έρθω κοντά σου, δεν άντεξα κι έτρεξα να σε φέρω κάτω. Ήσουν τόσο ευχαριστημένη που με είδες, κουνούσες τα τρυφερά σου χέρια και προσπαθούσες ν' αρπάξεις τον αέρα, κι εγώ σε πήρα αγκαλιά και σ' έφερα στην κουζίνα, σ' έδεσα στο καρεκλάκι σου για να μπορείς να με παρακολουθείς όσο σου ζέσταινα το γάλα. Σου πέταξα ένα δυο κριτσίνια μέσα στον δίσκο σου κι εσύ τα κούνησες στον αέρα λέγοντας τ' ασυνάρτητα λογάκια σου, ενώ εγώ ένιωθα ζάλη απ' τη χαρά σου. Πεινούσα κι εγώ, έτσι, όσο το γάλα σου ζεσταινόταν μέσα στο μπολ, έφτιαξα ένα σάντουιτς για μένα ξεψαχνίζοντας ό,τι είχε μείνει απ' το στήθος της χριστουγεννιάτικης γαλοπούλας και το έβαλα με αργές και προσεκτικά μελετημένες κινήσεις πάνω σε μια φέτα απ' το εύθρυπτο βιολογικό ψωμί που ο Τζέιμς επέμενε να τρώμε. Συχνά αναρωτήθηκα αν θα συνέχιζε να είναι τόσο συμπαθής στις γυναίκες αν ήξεραν πόσο σχολαστικός ήταν στην πραγματικότητα. Στη στιγμή μου κόπηκε η όρεξη και πέταξα το σάντουιτς μέσα στο πιατάκι του σκύλου, όπου άνοιξε απότομα και σκόρπι-

σε τρίμματα πάνω στο καλογουαλισμένο πάτωμα. Ξαφνικά ένιωσα ιδιαίτερα ενοχλητικά τα φώτα της κουζίνας πάνω απ' το κεφάλι μου και μόρφασα καταπίνοντας τον θυμό μου, ενώ άρπαξα το μπιμπερό σου τινάζοντας γάλατα πάνω στον πάγκο. Ήμουν τόσο οργισμένη, άπλωσα το χέρι μου στον διακόπτη κι έσβησα τα φώτα για να μη χρειάζεται πια να μισοκλείνω τα μάτια μου, αλλά το μπράτσο μου κινήθηκε απότομα πάνω στην επιφάνεια του πάγκου κι έστειλε τη σανίδα του ψωμιού και το χασαπομάχαιρο να πέσουν με φόρα και κροταλίζοντας μέσα στον νεροχύτη. Όταν σε άκουσα να κοντανασαιίνεις μέσα στο σκοτάδι, μετάνιωσα ξανά, πόσο μετάνιωσα, κι άπλωσα το χέρι μου να το ακουμπήσω πάνω στον ώμο σου για να σε καθησυχάσω και να σε κάνω να καταλάβεις πως ήμουν δίπλα σου. Κοντοστάθηκα, οι σφυγμοί μου επιταχύνθηκαν κι αφουγκράστηκα μήπως κι άκουγα κάτι που να μου έδειχνε πως επέστρεφαν σπίτι, καθώς τώρα δεν είχα πια καμιά αίσθηση του χρόνου και μου φαινόταν πιθανό να γύριζαν οποιαδήποτε στιγμή και να μου σπάσουν τα νεύρα γκρινιάζοντας πως σε κράτησα ξάγρυπνη, πως σε ξύπνησα χωρίς λόγο. Όμως η σιωπή διαρκούσε, δεν την τάραξε τίποτε πέρα απ' το απαλό σφύριγμα του ανέμου που περνούσε εμπρός απ' τα παράθυρα που κοιτούσαν προς τον δρόμο. Δε θα καταλάβαιναν το μόνο που ήθελα ήταν να σε κρατήσω στην αγκαλιά μου. Ένιωσα να τρέμω έτσι όπως καθόμουν δίπλα στο καρεκλάκι σου μέσα στο ημίφως και παρακολουθούσα το άσπρο των ματιών σου μια να φαίνεται και μια να σβήνει καθώς βλεφάριζες με τα μάτια σου καρφωμένα πάνω μου, θαύμαζα την πορσελάνινη τελειότητα των στρουμπουλών σου δαχτύλων και των στρογγυλών σου μάγουλων. Και μετά, καθώς έκανα να σε σηκώσω, άκουσα τον ήχο από λάστιχα στον χαλικόδρομο απ' έξω και το δωμάτιο γέμισε ξαφνικά φως, που για μια στιγμή σ' έλουσε, και δευτερόλεπτα πριν χαθεί είδα τα κλειστά σου μάτια και το αίμα στο πιτζαμάκι σου – νωπό αίμα, ζωηρό και υγρό. Φώναξα –ούρλιαξα– και μέσα στον πανικό μου

παραπάτησα για να σε πιάσω, να σε σώσω. Όμως δεν μπορούσα να σε σώσω, μπορούσα;

Το τεράστιο χάσμα μιας σκοτεινιάς άνοιξε ξανά σαν σιωπηλό μουγκρητό, πνίγοντάς με με το βάρος του και στραγγαλίζοντας την ανάσα μου καθώς κατέρρεα.

Πρώτο μέρος

1. Τζες

Η Έμιλι βρίσκεται στην άλλη άκρη του δωματίου, τη σιλουέτα της διαγράφει το γυμνό φως της λάμπας έξω απ' το μπροστινό παράθυρο. Κάποιος βρίσκεται μαζί της· γέρνει με έγνοια το κεφάλι του, έχει απιθώσει το χέρι του πάνω στον ώμο της, και παρά τη θολούρα του ζαλισμένου μου μυαλού μπορώ να καταλάβω πως εκείνη κλαίει απ' τον τρόπο που φουσκώνει το στήθος της και το ξεφουσκώνει με κάθε τρεμάμενη ανάσα. Είναι μια αδιόρατη κίνηση, όμως τη θυμάμαι απ' τα πρώτα παιδικά χρόνια, θυμάμαι τον τρόπο που εκείνη κλεινόταν στον εαυτό της προσπαθώντας να μη χάσει τον έλεγχο, προσπαθώντας να τα κλείσει όλα μέσα της. Είναι σαν να τη βλέπω, τεσσάρων ή πέντε χρόνων, να πετάει στην άκρη το καινούργιο κόκκινο πατίνι της, θέλοντας στη θέση του το δικό μου βιολετί· είχα μπερδευτεί έτσι που μου έστρεψε την πλάτη και στάθηκε δίπλα στον χαμηλό τοίχο του κήπου, αμίλητη, παίρνοντας τις ίδιες λαχανιασμένες αναπνοές, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της. *Σαν ηφαιστέιο*, όπως συνήθιζε να λέει ο μπαμπάς. *Είναι έτοιμη να εκραγεί.*

Η νοσηλεύτρια μου λέει να μείνω ακίνητη για λίγο, κι εγώ είμαι τόσο κουρασμένη που δεν της φέρνω αντίρρηση. Κλείνω απλώς τα μάτια μου και αφήνομαι, περιμένω να μου πουν τι να κάνω μετά. Κλυδωνίζομαι έτσι όπως στέκομαι μόνη στο κατάρωμα του φερριμπότ κι αντικρίζω το νησί για πρώτη φορά, τη θάλασσα που γυαλίζει όπως τα τζάμια απ' τα γυαλιά ηλίου, ενώ περνάμε δίπλα από χαρωπές κίτρινες σηματοδότες και λικνίζο-

μενα γιοτ, την ώρα που εμφανίζεται ολοκάθαρα η πυκνόφυτη στεριά και οι γεμάτες βράχια ακτές – το σκηνικό μιας καρτ ποστάλ με ειδυλλιακά αρχοντικά και παραδοσιακά αγροτόσπιτα. Πίσω μου, πίσω απ' τη λευκή γραμμή αφρού που αφήνει το σκάφος, βλοσυρά ναπολεόντεια οχυρά ορθώνονται πέρα, στο βάθος της θάλασσας, κι εγώ φοβάμαι. Τι είναι, συλλογιέμαι, αυτή η παράξενη, δαιδαλώδης διαδοχή σκέψεων; Μπορώ να νιώσω τη σκληρή επιφάνεια από κάτω μου, και τα δάχτυλα των ποδιών μου κινούνται ράθυμα, αναγνωρίζοντας τους τραχείς αρμούς στα πλακάκια του πατώματος της κουζίνας. Μήπως είμαι μεθυσμένη, μήπως ονειρεύομαι, ή μήπως πέθανα; Νιώθω λες κι έχω βυθίσει το κεφάλι μου σε νερό και κοιτώ προς τα πάνω, κι όμως την ίδια στιγμή έχω μια αίσθηση διαύγειας που με φοβίζει. Νιώθω το βάρος ενός χεριού πάνω στον καρπό μου, δάχτυλα να σηκώνουν τα βλέφαρά μου, την επίθεση του δυνατού φωτός στους αμφιβληστροειδείς μου, και πνίγομαι να πάρω ανάσα ενώ οι αναμνήσεις μου αιφνίδια και σοκαριστικά βγαίνουν στην επιφάνεια: είμαι ξύπνια, σε εγρήγορση και θυμάμαι.

«Έρχεται ένας γιατρός», λέει η αστυνομικός με τα πολιτικά ρούχα, καθώς μου δίνει ένα ποτήρι νερό και μου υποδεικνύει πως πρέπει να μετακινηθούμε στο καθιστικό. Εγώ είμαι κουρνιασμένη πάνω σε μια καρέκλα, κάτω απ' την αφίδα της ενιαίας κουζίνας, έχω ριγμένη γύρω απ' τους ώμους μου μια κουβέρτα και κοιτάζω την τραπεζαρία, όπου ο Τζέιμς και η Έμιλι με πρόσωπα γεμάτα απόγνωση απαντούν σ' ερωτήσεις, γυρνώντας ξανά και ξανά τα μάτια τους προς το μέρος μου. «Είσαι σίγουρη πως δε θα ήθελες ένα φλιτζάνι τσάι;»

Κουνώ το κεφάλι μου, ανίκανη σχεδόν από τον φόβο μου να πω οτιδήποτε, καθώς προσπαθώ να συνειδητοποιήσω την πραγματικότητα αυτού που συνέβη. Η Ντέιζι έχει χαθεί. Έχει χαθεί; Θέλω να νιώσω κάτι παραπάνω, όμως δεν μπορώ· οι αισθήσεις μου νεκρώθηκαν απ' την πτώση μου, οι σκέψεις και τα συναι-

σθήματά μου αργούν ν' ανταποκριθούν. Μου φαίνεται αδιανόητο πως η ζωή μπορεί ν' αλλάξει τόσο απότομα, τόσο ολοκληρωτικά, απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Ήδη το μυαλό μου εξετάζει αργά όσα μπορώ να θυμηθώ –και προσπαθεί ν' ανασύρει όσα δεν μπορώ– και προσεύχομαι στον Θεό να μην είμαι κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνη γι' αυτό, να μην υπήρχε κάτι που θα μπορούσα με κάποιον τρόπο να το εμποδίσω.

Καθώς εγκαταλείπουμε το διανυγές φως της κουζίνας και περνάμε στην τραπεζαρία, ρίχνω μια ματιά πίσω μου, στην Έμιλι και στον Τζέιμς που, μαζί με δύο άλλους αστυνομικούς, κάθονται γύρω απ' το τραπέζι με μια φωτογραφία της Ντίτσι τοποθετημένη τραγικά στον χώρο ανάμεσά τους. Τα καλοχτενισμένα, σκούρα καρέ μαλλιά της Έμιλι έχουν χάσει τη γιορταστική λάμψη που είχαν την περασμένη νύχτα και η γυναίκα δείχνει μικροσκοπική δίπλα στον Τζέιμς, που η κορμοστασιά του θυμίζει κάπως σοβαροφανές αγόρι με πλατείς ώμους. Το νεανικό του χτένισμα με τα καρφάκια δείχνει παράταιρο με το αιφνίδια γερασμένο του πρόσωπο. «Και τώρα;» ρωτάει τον αστυνόμο απέναντί του. Η φωνή του είναι βραχνή, ο τόνος του διακριτικά επίμονος. «Και τώρα τι γίνεται;» Ο πόνος που ξεχειλίζει από μέσα του και μέσα απ' την Έμιλι είναι αβάσταχτος. Δείχνουν να έχει στερέψει η ζωή τους, διάφανοι κάτω απ' τη δυνατή λάμψη των φώτων της τραπεζαρίας, κι εγώ ξέρω πως η αδελφή μου έχει καταλάβει πως στέκομαι εκεί, όμως δε θα σηκώσει τα μάτια της, δε θα συναντήσει το βλέμμα μου.

«Δε φαίνεται να έχει σπάσει κάτι». Βρισκόμαστε στο καθιστικό, μια ανοιχτή πόρτα χωρίζει εμένα και την τσακισμένη μου αδελφή και η γυναίκα με κοιτάζει περιμένοντας ανταπόκριση. Δείχνει τον καναπέ κι εγώ κάθομαι.

«Τι;»

Δείχνει το ματωμένο μου πουνκάμισο και βγάζει ένα σημειωματάριο. «Μου μοιάζει με ρινορραγία, όμως, όπως και να 'χει, θα σ' εξετάσουμε. Λοιπόν, Τζες, είμαι η αστυνόμος Τζέικομπς»,

λέει προσεκτικά κι εγώ συνειδητοποιώ ότι μου το έχει ήδη πει αυτό, ότι δεν είναι σίγουρη πως το κατάλαβα την πρώτη φορά.

Δε στέλνουν πάντα αξιωματικούς απ' την αρχή, σωστά; Όμως τι ξέρω εγώ; Δεν έχω ιδέα για το τι είναι φυσιολογικό ή ποιος έφτασε εδώ απόψε και τι βαθμό έχει. Έχω χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου. Κοιτάζω πέρα απ' την αστυνομία, στον άδειο χώρο της εισόδου που οδηγεί στην τραπεζαρία, καθώς περνάει από δίπλα κάποιος άλλος αστυνομικός. Ο χώρος είναι φίσκα στον κόσμο. Άραγε όλοι αυτοί ήρθαν την ώρα που εγώ ήμουν σωριασμένη στο πάτωμα της κουζίνας; Ή, μήπως, μου διέφυγε απλώς ο ερχομός τους, έτσι όπως καθόμουν σ' εκείνη τη σκληρή καρέκλα και προσπαθούσα να κάνω το μυαλό μου να εστιάσει ξανά;

«Τζες;» επαναλαμβάνει η αστυνομικός και στρέφω απότομα την προσοχή μου προς το μέρος της, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια σε μια προσπάθεια να καθαρίσω το μυαλό μου. Είναι μεγαλύτερη από μένα, ίσως να πλησιάζει τα πενήντα, και τα μαλλιά της είναι εντελώς γκριζα και πιασμένα πίσω από τ' αυτιά. Δεν είναι ματαιόδοξη, απ' ό,τι καταλαβαίνω, όμως υπάρχει μια γοητευτική ζωηράδα στα σκούρα της μάτια, ένας ζήλος για ζωή. Με κοιτάζει κι εκείνη, σαν να προσπαθεί να με καταλάβει, και μετά έρχονται οι ερωτήσεις. Ήσουν μόνη όλο το απόγευμα; Άκουσες ή παρατήρησες κάτι ασυνήθιστο; Ήταν κλειδωμένη η πίσω πόρτα; Είσαι σίγουρη; Πότε είδες για τελευταία φορά την ανιψιά σου, την Κλόε; Πόσων χρόνων είναι; Δεκαπέντε; Τι ώρα βγήκε; Είσαι σίγουρη; Τα πας καλά με την αδελφή σου; Και με τον γαμπρό σου; Πότε έλεγξες για τελευταία φορά τι κάνει η Ντέιζι; Βάζω τα δυνατά μου να απαντήσω σε όλες τις ερωτήσεις, όμως είμαι σίγουρη πως με κάποιον τρόπο θα φανώ ένοχη, γιατί δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς όλες τις λεπτομέρειες και παρ' όλη τη σύγχυσή μου καταλαβαίνω πως κάποια απ' τα κενά φαίνονται να βρίσκονται σε παράξενα σημεία.

«Όστε δεν μπορείς να θυμηθείς τίποτε απ' τις εφτά περίπου

το απόγευμα μέχρι που η αδελφή σου κι ο γαμπρός σου επέστρεψαν σπίτι μαζί, στις δύο τα ξημερώματα; Μίλησες, μήπως, με κανέναν στο τηλέφωνο; Ή μήπως είδες κάτι στην τηλεόραση;»

Στρέφω το κεφάλι μου προς την τηλεόραση και κλείνω τα μάτια μου, φέρνοντας στο μυαλό μου μια μακρινή εικόνα, ούτε καν σωστή ανάμνηση. «Είχε κάτι μ' έναν δράκο», λέω. Όταν ανοίγω τα μάτια μου, η αστυνομικός με κοιτάζει σαν να μη με πιστεύει, ή σαν να σκέφτεται πως μου έχει στρίψει. «Μια ταινία, νομίζω», καταφέρνω να πω. «Κάτι κινούμενα σχέδια. Όμως στην πραγματικότητα δεν την παρακολουθούσα. Την είχα απλώς ανοιχτή, για να παίζει. Θυμάμαι να σκέφτομαι πως πεινούσα... Ίσως να έφτιαξα κάποιο σάντουιτς».

Ζάρωσε το μέτωπό της, ενώ έγγραφε κάτι βιαστικά στο σημειωματάριό της. «Τι είδους σάντουιτς;»

Σκέφτομαι για λίγο. Δεν έχω ιδέα τι είδους σάντουιτς ήταν έτσι το είπα, για να πω κάτι, για να την κάνω να σταματήσει να με κοιτάζει έτσι. *Να πάρει*. Γιατί το κάνω αυτό; Γιατί τα μπλέκω συνεχώς; «Γαλοπούλα;»

Η Τζέικομπς, αφού σημειώνει κάτι ακόμη, σηκώνεται κι επιστρέφει μέσα απ' την τραπεζαρία στην κουζίνα, κι εγώ την ακολουθώ ενώ εύχομαι από μέσα μου να μπορούσα να ζαρώσω τόσο ώστε να γίνω ένα τίποτε και να το σκάσω μέσα από κάποια ρωγμή στο πάτωμα. Κοντοστέκομαι στην είσοδο, ενώ εκείνη κάνει έναν γύρο μες στην κουζίνα, εξετάζοντας τα λιγοστά άπλυτα πιατικά μες στον νεροχύτη, ανοίγοντας το ψυγείο και μελετώντας προσεκτικά όσα υπάρχουν μέσα. Στον τοίχο της κουζίνας που είναι δίπλα μου, μια παλιά φωτογραφία της Κλόε κοιτάζει κάτω, όχι η σημερινή αστεία Κλόε με τα μακριά και λεπτά κανιά, αλλά μια Κλόε χρόνια πριν, πολύ πριν τη γνωρίσω εγώ. Τα μάτια της είναι τα ίδια, έχουν το ίδιο εκπληκτικό γαλανό χρώμα που έχουν και του πατέρα της, όμως εδώ είναι φυσικά, δεν είναι ακόμη μακιγιαρισμένα και βαμμένα με μαύρο μολύβι, όπως αυτά της εφήβου που έφτασα να γνωρίζω τόσο καλά. Η καρδιά

μου σκίρτησε μόλις τη θυμήθηκα, τον πόνο που θα έχει ν' αντιμετώπισει, το χάσμα που πρόκειται ν' ανοίξει στον κόσμο της. Λατρεύει τη μικρή της αδελφούλα, χαίρεται να περνάει τον χρόνο της μαζί της παίζοντας, σε μια άδηλη επιστροφή στη νηπιακή ηλικία. Βάζει το ένα πάνω στο άλλο τα πολύχρωμα ξύλινα τουβλάκια, όλο και πιο ψηλά, μέχρι που η Ντέιζι δεν μπορεί να κρατηθεί άλλο, απλώνει το στρουμπουλό της χεράκι εμπρός και γκρεμίζει τον πύργο. «Ντέιζι, μικρό ντόντο!» φωνάζει η Κλόε τάχα ξαφνιασμένη. Η Έμιλι μισεί να το ακούει αυτό. «Μην τη λες ντόντο, Κλόε! Είναι φοιχτό!» Εγώ αναγκάζομαι να σκεπάσω το στόμα μου και να στραφώ απ' την άλλη, και η Κλόε με βλέπει και μου χαρίζει ένα χαμογελάκι, ενώ σηκώνει την Ντέιζι στην αγκαλιά της, επιτρέποντας στη μικρή της αδελφή να πιαστεί απ' τα μακριά, βαμμένα πυρόξανθα μαλλιά της με τα απαλά της χεράκια. Πόσο τα αγαπώ αυτά τα κορίτσια!

Η αστυνόμος Τζέικομπς γέρνει πίσω κι απευθύνεται στην Έμιλι και τον Τζέιμς, που ακόμη δίνουν κατάθεση στο τραπέζι της τραπεζαρίας. «Συγγνώμη που σας διακόπτω... κύριε και κυρία Κινγκ, μήπως σας έχει μείνει καθόλου γαλοπούλα απ' τα Χριστούγεννα;»

Η Έμιλι φαίνεται μπερδεμένη –ακόμη και προσβεβλημένη– και κουνάει το κεφάλι της. «Πετάξαμε πριν από μερικές ημέρες όση είχε περισσέψει».

«Σας ευχαριστώ», απαντάει η αστυνομικός, και μου κάνει νόημα με το κεφάλι να επιστρέψω στο καθιστικό μαζί της. «Λοιπόν», λέει όταν ξανακαθόμαστε, με φωνή χαμηλή και συγκρατημένη. Ακουμπάει τους αγκώνες της στα γόνατά της και γέρνει εμπρός, ώστε να μπορώ να την ακούω και να βλέπω κάθε λέξη που σχηματίζουν τα λεπτά της χείλια. «Πάμε πάλι απ' την αρχή. Και αυτή τη φορά, όταν η απάντηση είναι δεν ξέρω, να λες δεν ξέρω, εντάξει; Έχει χαθεί ένα μωρό ενός έτους κι εγώ κρατάω τη φωνή μου χαμηλωμένη για χάρη της αδελφής σου εκεί πέρα, όμως στις περιπτώσεις απαγωγών παιδιών ο χρόνος είναι σημα-

ντικός. Το μωρό δεν περπατάει ακόμη, έτσι ξέρουμε πως δεν έφυγε μόνο του. *Κάποιος το πήρε*». Σταματάει, με ζυγιάζει προσεκτικά, για να σιγουρευτεί πως έχω αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης. «Όλα όσα πεις θα εξεταστούν, και μπορούμε να κερδίσουμε πολύ χρόνο αν καταφέρεις να καταπολεμήσεις την παρόρμησή σου να λες ό,τι σου κατεβαίνει όταν δεν ξέρεις τι ν' απαντήσεις. Με κατάλαβες;»

Η φωνή της είναι σταθερή και σίγουρη και νιώθω τα μάτια της να με διαπερνούν, σαν να σηκώνει την κορυφή του κεφαλιού μου και να κοιτάζει μέσα. Μου δίνει μια δεύτερη ευκαιρία.

«Συγγνώμη», τραυλίζω, και η φωνή μου ακούγεται αξιοθρήνητη. «Απλώς... απλώς μ' έπιασε πανικός. Προσπαθώ να θυμηθώ, ειλικρινά. Όμως πριν ήμουν αναίσθητη. Έχει να κάνει με την καρδιά μου –τα ονομάζουν “καρδιακά επεισόδια”– και δεν είχα πάθει κάποιο εδώ και χρόνια, έτσι πίστευα πως το είχα ξεπεράσει, όμως... όμως έρχονται ξαφνικά, σαν να με κοπανάει κάποιος με σφυρί στο κεφάλι. Και μετά λείπουν μικρά κομμάτια χρόνου και νιώθω το μυαλό μου να σέρονεται, έτσι σκέφτηκα πως αν δεν έλεγα *τίποτε*, θα νομίζατε πως είχα κάτι να κρύψω, και η Ντέιζι – *Χριστέ μου*, η Ντέιζι...»

Και τότε το συνειδητοποιώ ξαφνικά. Η ανιψιά μου έχει εξαφανιστεί. Η γλυκιά, πανέμορφη Ντέιζι έχει εξαφανιστεί.

Μπορείς να ξεχάσεις; Μπορείς να συγχωρήσεις;

Ύστερα από δεκαέξι χρόνια που ζουν ολότελα αποξενωμένες, δυο αδελφές, η Τζέσικα και η Έμιλι, συναντιούνται ξανά. Αφήνοντας πίσω τους το παρελθόν, προσπαθούν να έρθουν κοντά η μια στην άλλη. Η ζεστασιά που τις ένωσε κάποτε επιστρέφει και η Τζες μετακομίζει στο σπίτι της Έμιλι. Η ζωή τους δε θα μπορούσε να είναι καλύτερη. Μέχρι τη μέρα που η Ντέιζι, το μωρό της Έμιλι, εξαφανίζεται την ώρα που την πρόσεχε η Τζες. Και τότε η τέλεια ζωή που είχε χτίσει προσεκτικά η Έμιλι αρχίζει να καταρρέει... Έπρεπε άραγε να εμπιστευτεί την αδελφή της ύστερα από όλα όσα είχαν συμβεί;

Ένα ανατρεπτικό ψυχολογικό θρίλερ
στα άδυτα μιας οικογένειας που δεν την ενώνει
η αγάπη αλλά τα ένοχα μυστικά...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2762-1

9 786180 127621

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 21411

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ